

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobkyně:

M. m. s. r. o.

sídlem J. 515/4, X P.

zastoupená advokátem JUDr. Emilem Flegelem

sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě na přezkum rozhodnutí – přestupek-ze dne 27. 1. 2025, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Šternberk, Odbor vnitřních věcí, oddělení přestupkové (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 10. 2024, č. j. X, jenž nabylo právní moci 6. 2. 2025, uznal žalobkyni vinnou z přestupku ve dvou případech dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupků se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla zapsaná v registru silničních vozidel dle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič v prvním případě dne 6. 10. 2023 řídil vozidlo, se kterým překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) stanovenou zákonem o silničním provozu, kdy v měřeném úseku byla automatickým technickým prostředkem (stacionární radar) bez obsluhy naměřena rychlost vozidla 64 km/h. Ve druhém případě pak dne 5. 4. 2024 řídil blíže nezjištěný řidič vozidlo, za jehož provoz odpovídá žalobkyně jako provozovatelka, se kterým taktéž překročil nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dovolenou rychlost v obci (50 km/h), kdy v měřeném úseku byla stacionárním radarem naměřena rychlost 59 km/h. I při zvážení možné odchylky měřicího zařízení tak žalobkyně porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a její jednání bylo v prvním případě kvalifikováno jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ve druhém případě jako přestupek dle § 125 c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za uvedené přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 2 300 Kč.

2. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil v části výroku o uložení správního trestu, a to pouze ve vztahu ke specifikaci rozhodného znění zákona o silničním provozu. Ve zbylé části odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Argumentace stran

3. Žalobkyně se domáhala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Dle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla (žalobkyní), které tak bylo zahájeno nezákonně. Žalobkyně označila řidiče vozidla pana K. P., který reagoval na výzvy k podání vysvětlení a který se k řízení předmětných motorových vozidel přiznal. Pokud správní orgán I. stupně uzavřel, že se pan K. P. k podání vysvětlení ve stanovený termín osobně nedostavil, pročez nemohl zjistit jeho totožnost a ocitl se ve stavu důkazní nouze, při které nemohl bez důvodných pochybností prokázat skutkový stav věci, tedy že byl skutečně tvrzeným řidičem vozidla, a nemohl tak zahájit řízení s tímto řidičem, jedná se o nezákonný a absurdní závěr. Správní orgán I. stupně totiž prohlásil, že by musel nejprve řidiči prokázat vinu, a teprve potom s ním na základě toho zahájit správní řízení. Podání vysvětlení však dle § 137 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SŘ“), slouží toliko ke zjištění, zda lze proti nějaké osobě zahájit správní řízení. Teprve ve správním řízení se pak provádí dokazování za účelem prokázání skutkového stavu věci, tedy viny či nevinu konkrétní osoby. Jedná se o předběžné šetření za účelem zodpovězení otázky, zda ve věci lze či nelze zahájit správní řízení. V rámci samotného podání vysvětlení tak vůbec nelze bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázat skutkový stav věci už jen z toho důvodu, že zde neběží žádné řízení a neprovádí se žádné dokazování. Není tedy jasné, kdy a jakým způsobem by podle správních orgánů měl být prokázán skutkový stav věci. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně znal veškeré skutečnosti odůvodňující zahájení správního řízení, tj. kdo, kdy, kde, jakým způsobem a jakého přestupku se měl dopustit. Byl proto povinen zahájit s uvedeným řidičem správní řízení o přestupku a teprve v rámci tohoto řízení mohl prokazovat, zda se řidič přestupku dopustil či nikoliv.
4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že odkázal na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k nemožnosti zjištění totožnosti pachatele žalovaný odkázal na celou řadu rozhodnutí NSS se závěrem, že pokud by posoudil doznání žalobkyně k prokázání totožnosti řidiče, které bylo získáno před zahájením řízení o přestupku, jako použitelné, zatížil by své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Žalovaný dále poukázal na to, že je mu z úřední činnosti znám podobný systém obrany při překročení rychlosti u společností, které vystupují jako virtuální provozovatelé, a jak se tyto případy vzájemně shodují. Odkázal přitom na obdobnou věc projednávanou zdejším soudem. Závěrem žalovaný zdůraznil, že správní orgány učinily nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku a jelikož neznaly veškeré skutečnosti odůvodňující zahájení správního řízení, nebylo jejich povinností s označeným řidičem řízení o přestupku zahajovat. Popsanou strategii žalobkyně považuje žalovaný za obstrukční a zjevně zneužívající.

5. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně podanou replikou, ve které uvedla, že zásadně nesouhlasí s právním názorem žalovaného, podle něhož nebylo možné zahájit správní řízení s řidičem vozidla na základě jeho podání vysvětlení. Zdůraznila, že žalovaný mylně aplikuje judikaturu vztahující se na již zahájená řízení, zatímco v projednávané věci šlo teprve o fázi prověřování přestupku. Podle žalobkyně byly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení s konkrétní osobou, neboť správní orgány měly k dispozici nejen podání vysvětlení provozovatele a řidiče, ale i další důkazy, jako je snímek z měřicího zařízení a oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Argumentace žalovaného, že ani přiznání řidiče by nepostačovalo k zahájení řízení, je podle žalobkyně absurdní a činí celý postup správních orgánů nelogickým a účelovým. Žalobkyně rovněž odmítla tvrzení žalovaného, že by patřila mezi tzv. virtuální provozovatele, přičemž poukázala na nepřezkoumatelnost tvrzení založených na údajné „úřední činnosti“ bez její konkretizace. Kritizovala i obecné a ničím nepodložené úvahy žalovaného o „typickém průběhu řízení“. Správní orgány dle žalobkyně měly na základě sdělené totožnosti řidiče a jeho přiznání zahájit řízení s ním, nikoliv věc odložit a zahájit řízení s provozovatelem.

III. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle odst. 5 písm. a) téhož ustanovení *„obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“*
8. Pro rozhodnutí ve věci je klíčová odpověď na otázku, zda správní orgány v posuzované věci naplnily předpoklady projednání přestupku provozovatele vozidla, tedy zda *„učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“*.
9. K otázce hodnocení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku se v podobných případech opakovaně vyjadřoval NSS. Zákon vychází ze zásady subsidiarity odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče (rozsudky NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 29. 3. 2016, č. j. 2 As 7/2016-30).
10. V případě, že provozovatel vozidla správnímu orgánu poskytne dostatečné množství identifikačních údajů ohledně osoby, která dle provozovatele v době spáchání přestupku vozidlo řídila, musí správní orgán zásadně podniknout nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle skutkových okolností věci. Je však třeba žalobkyni zdůraznit, že samotným

označením řidiče ze strany provozovatele vozidla nejsou naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči. Je proto zásadně nezbytné tuto osobu předvolat k podání vysvětlení, v rámci kterého by mohla být mj. blíže objasněna totožnost řidiče (např. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017-36, nebo ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 As 300/2020-45).

11. Judikatura NSS dále dovodila, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele, např. označenému řidiči se nedaří doručovat (též rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Současně však NSS v citovaném rozsudku zdůraznil primární odpovědnost řidiče vozidla, neboť *„budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit“*.
12. V rozsudku ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019-61, shrnul NSS tři typové situace hodnocení toho, zda správní orgány učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V prvním případě se jedná o situace, v nichž provozovatel vozidla nejenže identifikoval označeného řidiče, ale nadto také věrohodně doložil, že řidičem byla právě tato konkrétní osoba (písemnou nájemní smlouvou, případně kupní smlouvou, včetně potvrzení o převzetí vozidla). Jedno předvolání k podání vysvětlení, na které označený řidič nereaguje, v těchto případech není dostačující. Správní orgány měly např. kontaktovat označeného řidiče znovu, využít institutu předvolání či pořádkové pokuty, případně s přihlédnutím k dostupným důkazům rovnou zahájit řízení o podezření ze spáchání přestupku s daným řidičem (rozsudky NSS ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019-32, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, a ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21).
13. Pokud takové důkazy k dispozici nejsou, jediné předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči není dostačující ani např. tehdy, pokud byl řidič označen jako jednatel společnosti (odlišné od provozovatele vozidla) a uvedena adresa této společnosti, ale správní orgán se na ni nepokusil doručit (rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22), případně předvolání bylo doručeno fikcí, aniž by správní orgán provedl lustraci řidiče v centrální evidenci obyvatel (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22).
14. Ve třetím okruhu věcí pak již bylo jediné předvolání k podání vysvětlení dostatečným. Jednalo se o situace nekontaktních zahraničních řidičů (rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36), či situace, kdy obchodní společností coby provozovatelkou byla označena jednatelka této společnosti (rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2021, č. j. 6 As 49/2021-20), případně označený řidič odepřel podání vysvětlení (rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).
15. Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobkyně v případě obou skutků v návaznosti na výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu správnímu orgánu I. stupně sdělila, že vozidlo řídil pan K. P., bytem 444 A. A., Suite X, T. CA X USA. Správní orgán I. stupně nejprve zaslal žalobkyni dvě výzvy k odstranění vad podání (doručené dne 20. 12. 2023 a dne 17. 6. 2024), a to doplnění data narození uvedené osoby. Ani na jednu z výzev žalobkyně nereagovala. Následně se správní orgán I. stupně pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení sdělenému řidiči i bez data narození, a to na adresu uvedenou žalobkyní. Ve věci přestupku ze dne 6. 10. 2023 doručil výzvu na druhý pokus dne 7. 8. 2024 a ve věci přestupku ze dne 5.

4. 2024 doručil výzvu ke stejnému datu. V obou případech se měl označený řidič K. P. dostavit k podání vysvětlení dne 3. 9. 2024. To však neučinil a písemným podáním ze dne 24. 7. 2024 z obce Stehelčevy v České republice sdělil, že: „Zdeluji k zásilka XA a XB ja auto ridil.“ Jako zpětnou adresu uvedl své jméno a adresu Městského úřadu Šternberk. Správní orgán I. stupně následně věc dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů odložil, neboť se nepodařilo identifikovat označeného pachatele a rozhodl příkazem ze dne 4. 9. 2024 o spáchání výše uvedených přestupků obžalovanou jako provozovatelkou vozidel.
16. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že se projednávaná věc skutkově liší od výše uvedených typových situací, které již byly předmětem rozhodovací praxe soudů, a to předně v dostatečné identifikaci označeného řidiče žalobkyní (absence data narození).
17. Konstrukce § 125f zákona o silničním provozu obecně předpokládá, že nezaplatí-li provozovatel vozidla určenou částku nebo nezaplatí-li včas, pokračuje správní orgán v šetření přestupku řidiče. V takovém případě provozovatel vozidla může, ale nemusí, (písemně) sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, pachatele přestupku, což se považuje za podání vysvětlení podle § 137 SŘ. Údaji umožňující identifikaci osoby se pak s odkazem na § 18 odst. 2 SŘ rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Za tímto účelem přitom byla i v přiloženém formuláři k označení osoby řidiče zvláštní kolonka k vyplnění data narození.
18. Žalobkyně poskytla správnímu orgánu I. stupně pouze omezené informace k identifikaci tvrzeného přestupce, tedy jméno, příjmení a adresu pro doručování. Správní orgán I. stupně pak i přes absenci data narození danou osobu vyzval k podání vysvětlení, ta se však v určeném termínu k podání vysvětlení nedostavila, současně se z účasti na podání vysvětlení neomluvila a ani nesdělila, že hodlá využít možnosti odepřít podání vysvětlení dle § 137 odst. 1 ve spojení s § 55 odst. 4 SŘ.
19. Z judikatury NSS dále vyplývá, že pokud správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení, je třeba zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zda byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná a představovala tak provedení nezbytných úkonů (rozsudky NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22 či ze dne 30. 6. 2022, č. j. 4 As 245/2020-37).
20. V kontextu nyní projednávané věci krajský soud přihlédl k následujícím skutkovým okolnostem. Sdělený řidič se v projednávané věci k výzvám správního orgánu I. stupně sice vyjádřil a reagoval na předmětné výzvy správního orgánu, nikterak však neuvedl svou bližší identifikaci. V tomto směru zůstal tedy pasivní. Jiné indicie ke ztotožnění označeného řidiče přitom ze správního spisu nevyplývají. Obtíže pramenící z pasivity domnělého řidiče sice není možné bez dalšího přičítat žalobkyni, avšak stejně tak nelze přesouvat odpovědnost za zjištění pachatele přestupku na správní orgán za situace, kdy jsou mu poskytnuty pouze omezené údaje o osobě tvrzeného přestupce. Zde lze odkázat na rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, a z 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, body 18 a 21. Z nich vyplývá, že přestupek provozovatele vozidla byl zákonodárcem záměrně konstruován tak, aby byla usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Je sice právem provozovatele vozidla zůstat i v reakci na výzvu správního orgánu pasivní, nicméně důsledky takové vlastní pasivity nemůže úspěšně přičítat k tíži správního orgánu. Je tak věcí provozovatele vozidla,

aby správním orgánům aktivně sdělil totožnost řidiče (např. rozsudek NSS z 22. 12. 2016, č. j. 4 As 234/2016-20).

21. S ohledem na absenci jakékoliv vazby označeného řidiče na žalobkyni a nezbytného identifikačního údaje v podobě data narození označeného přestupce pak nebylo v reálných možnostech správního orgánu I. stupně, aby pro dostání požadavku nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku využil jiné zákonem předpokládané prostředky jako například předvedení, pořádkovou pokutu či provedení lustrace v centrální evidenci obyvatel (k tomu a contrario např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2024, č. j. 32 A 1/2022-25).
22. Krajský soud nepřehlédl, že se sdělený řidič svým sdělením k výzvě správního orgánu I. stupně vyjádřil tak, že předmětná auta řídil (byť chybnou češtinou, avšak obsah sdělení je dle soudu zřejmý). Uvedená skutečnost je však bez bližší identifikace této osoby prakticky nepoužitelná, neboť správní orgán I. stupně bez ztotožnění osoby není schopen zahájit správní řízení s někým, koho nelze identifikovat. V tomto směru jsou správné úvahy žalovaného (str. 5 napadeného rozhodnutí), že jen na základě zjištěného jména, příjmení a adresy označeného řidiče nelze jednoznačně ověřit, zda jde o osobu dospělou nebo o mladistvého, či zda se v případě sdělené adresy jedná o trvalý pobyt nebo adresu přechodného bydliště. Nelze vyloučit záměnu dvou osob stejného jména bydlící na stejné adrese atd. Absence data narození v označení tvrzeného řidiče pak sice nezabývá správní orgán povinnosti pokusit se jej ztotožnit jiným způsobem (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2024, č. j. 4 As 293/2023-21), správní orgán I. stupně tak však postupoval. Právě za tímto účelem správní orgán I. stupně totiž vyzval žalobkyni k odstranění vad podání a následně vyzval také označeného řidiče k podání vysvětlení. Tímto způsobem a za předpokladu, že by se tvrzený řidič dostavil k podání vysvětlení, bylo možno jej ztotožnit a ověřit sdělené údaje. K tomu však nedošlo, jelikož se označený řidič pan K. P. k podání vysvětlení bez omluvy nedostavil.
23. V této souvislosti dále krajský soud souhlasně odkazuje také na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, ve kterém se podává, že *„po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. (...) Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Provozovateli vozidla následně nic nebrání, aby po řidiči, jehož jednání bylo základem správního deliktu provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.“* Ačkoliv se citované rozhodnutí lišilo tím, že posuzovalo sdělení nesprávných informací o totožnosti osoby, jsou dle názoru soudu jeho závěry plně použitelné i na případy nedostatečně sdělených informací o tvrzeném řidiči.
24. Jakkoliv se pak žalobkyně v podané žalobě snaží vyvolat dojem, že správní orgán I. stupně učinil závěr, že bez prokázání viny tvrzeného řidiče nemohl vůči této osobě zahájit správní řízení, jedná se o dezinterpretaci podaného odůvodnění. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl toliko závěr (str. 3), že *„se ocitl ve stavu důkazní nouze, a nemohl bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázat skutkový stav věci, tedy že konkrétním řidičem vozidla byla pan K. P., a zahájit tak řízení s konkrétním řidičem.“* Nemožnost zahájit správní řízení s tvrzeným řidičem je zde odůvodněna absencí dostatečných informací vedoucích ke

ztotožnění tvrzeného řidiče, nikoliv nutností nejprve prokázat vinu označenému řidiči. Veškerá k tomu doprovázející argumentace žalobkyně je tak zavádějící a irelevantní.

25. Krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně vyvinul dostatečnou snahu zjistit totožnost řidiče vozidla. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobkyní sdělené údaje, dle nichž měl vozidlo řídit K. P., bytem 444 A. A., Suite X, T. CA X USA, byly ke zjištění pachatele nedostatečné. Ve shodě s žalovaným má i soud za to, že údaje o totožnosti se rozumí jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu. Bez těchto údajů není řidič dostatečně identifikován. Datum narození je údajem potřebným pro účely obvyklé lustrace v centrálním registru obyvatel. Bez provedené lustrace v evidenci obyvatel nelze ani ověřit, že se vůbec jedná o existující osobu, a nikoliv o smyšlené osobní údaje. Bez ztotožnění uvedené osoby pak nelze využít dalších procesních prostředků, které měl správní orgán I. stupně k dispozici (např. předvedení atd.). Argumentaci správních orgánů tak nelze označit za absurdní, jak činí žalobkyně, nýbrž za zcela opodstatněnou. Zahájit přestupkové řízení s řidičem skutečně nebylo možné ani na základě jeho podání vysvětlení, jelikož správnímu orgánu ani přes opakované výzvy nebyl poskytnut klíčový údaj ke ztotožnění tvrzeného řidiče.
26. Dle názoru soudu ve shodě s výše citovanou judikaturou NSS po správních orgánech nelze vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Jiné indicie přitom žalobkyně správním orgánům neposkytla.
27. Jelikož tak nebyla jednoznačně určena totožnost označeného řidiče vozidla v době spáchání přestupku, postupoval správní orgán I. stupně správně, když zahájil řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Žalobkyně mohla zabránit zahájení tohoto řízení, pokud by správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, či na další výzvy k odstranění vad podání, sdělila datum narození tvrzeného řidiče, či jiné informace vedoucí k jeho ztotožnění jako osoby, která se dopustila předmětných jednání v době spáchání přestupků. Žalobní námitka je tedy nedůvodná.
28. Pro úplnost považuje krajský soud za vhodné vyjádřit se také k tvrzení žalovaného stran obstrukčních praktik žalobkyně. Na úvod však zdůrazňuje, že tato tvrzení uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, nejedná se tak o nosnou argumentaci napadeného rozhodnutí, a proto na posouzení věci učiněném výše ničeho nemění.
29. Je třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí“. Projednání přestupku provozovatele vozidla „musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci“ (rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44). V případě nejrůznějších obstrukčních praktik tedy není namístě činit takové procesní

úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či ne hospodárné.

30. O uvedou situaci však v posuzovaném případě nejde. Jakkoliv se může zdát podivné, že je označen řidič s adresou v USA, ze stavu skutkových zjištění, která měly správní orgány k dispozici, nelze bez dalšího považovat takový postup žalobkyně za účelovou obstrukci. Ostatně ani správní orgány na této skutečnosti svůj postup ve věci nevystavěly. V napadeném rozhodnutí netvrdí žádné individuální okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že žalobkyně jednala obstrukčně. Žalobkyně sice správnímu orgánu I. stupně sdělila pouze omezené údaje, této osobě však byly řádně doručeny dvě výzvy k podání vysvětlení (dne 7. 8. 2024). V projednávané věci tedy nebylo možné dovodit, že se označenému řidiči například nedaří doručovat na uvedenou adresu (a tudíž ani aplikovat závěry NSS vyslovené v rozsudcích týkajících se doručování výzev osobám, které nelze dohledat nebo se jim nedaří doručovat; srov. již zmiňovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ale také žalovaným další citovaná rozhodnutí NSS).
31. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. srpna 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně